

Vaig anar a l'esperança, l'església de Castelló on tanta gent li vam donar l'últim adéu al poeta [Manel Garcia Grau](#). Han passat tres dies des del soterrament, i continua sent per a mi difícilíssim escriure algunes paraules que no acaben traïnt els sentiments que durant un temps vam compartir. Se'm cau el cor a terra cada vegada que recorde els rostres de dolor d'aquell dia; no oblidaré mai el de la seua dona, recitant els seus versos, la seua família, professors, alumnes, amics, escriptors... A Manel no el vaig tenir de professor, però, ja veus, quan li van guardonar «*Els noms insondables*» en els premis *Octubre*, vaig saber que impartia en el mateix institut de secundària del què jo era alumne. De fet, quan vaig començar a interessar-me per la poesia, diria que «*Els noms insondables*» va ser, després del «*Llibre de meravelles*» de Vicent Andrés Estelles i el «*Refugi absent*» de Marc Granell, el tercer poemari que vaig comprar i llegir. Manel Garcia Grau, com Gaspar Jaen, Lluís Roda o Granell, va influir decisivament en l'estil dels meus primers versos, em recomanava lectures i m'animava a presentar-me a premis. Més tard, em vaig traslladar a València, a la universitat, i ens distanciarèrem un poc. Des d'aleshores no havia tornat a tenir relació amb ell, per decisions personals alienes que no vénen ara al cas. La justícia, en la vida, no existeix i déu, els déus, o Qui Siga, s'ha emportat a una bona persona, bona persona de veritat, i a un bon poeta. Recorde que en un partit, fa anys, de futbol sala a l'institut, entre professors i alumnes, Manel corria a cent per hora amb la pilota als peus i que un contrari li va posar la cameta; va caure i es va alçar rapidíssim, sagnant pels genolls. Quan un altre professor li va dir que no calia tant, que solament era un partidet, ell va contestar: «*Jo és que no ho puc evitar: sempre jugue amb molta sang*». També els seus versos estan escrits *amb molta sang*, la sang d'un home que ha viscut intensament. Com a ell li agradava dir, recordant Whitman: *ara no estàs tocant un llibre, toques a un home*. Quan llegim a Manel estem tocant a Manel. Viu ja per sempre.